

Kázeň z evanjelických služieb Božích v Bratislave (Spoločenské centrum Lamač/Nový kostol), 8. 9. 2019, 10.00/18.00; 12. nedeľa po Svätej Trojici, **téma nedele: Boží dar reči**; ev.: **Matúš 12, 33 - 37**; Ž 8; **ES: 237, 619, 311**, A: 50 **Matúš 12, 36 - 37**: „Hovorím vám, že z každého prázdneho slova, ktoré ľudia vyslovia, budú vydávať počet v súdny deň. ³⁷Lebo pre svoje slová budeš ospravedlnený a pre svoje slová budeš odsúdený.“

Milí bratia a milé sestry!

Mnohí ľudia považujú slová len za zvuk. Iba za dym, ktorý sa rozplynie vo vzduchu.

Pán Boh to však vidí inak. Cez texty Biblie nám dal poznať, že **reč je Božím darom** a že **naše slová majú dôsledky**. V liste Jakuba (3, 3 - 5) čítame: „³ Keď koňom dávame do papule zubadlá, aby nás poslúchali, usmerňujeme tým aj celé ich telo. ⁴Alebo si predstavte aj lode: Hoci sú také veľké a ženú ich prudké vetry, usmerňuje ich celkom malé kormidlo, kamkoľvek chce kormidelník. ⁵Tak aj jazyk je síce malým údom, ale dokáže veľké veci.“

Slová teda rozhodne nie sú iba zvuk či dym. Slová **prinášajú ovocie**, sú sťa ovocie stromu. Sám Pán Ježiš hovorí: „Vypestujte dobrý strom, i jeho ovocie bude dobré; alebo vypestujte planý strom, i jeho ovocie bude plané; lebo strom poznať po ovocí.“ (Mt 12, 33) **Podľa slov - či už dobrých alebo zlých - možno spoznať, aký človek je: či je dobrý, alebo zlý.**

Naše slová majú dôsledky. Ján Krstiteľ vo svojej kázni hovorí: „Sekera je už priložená na korene stromov;

každý strom teda, ktorý nerodí dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa.“ (Mt 3, 10)

Vtáka poznať po perí a človeka po reči. **Podľa slov sa dá rozpoznať, čo naplnia srdce človeka: dobro, alebo zlo.** *Hospodin hľadá na srdce* (por. 1S 16, 7b). Obsah nášho srdca je to, čo nás pred Bohom ospravedľuje, alebo odsudzuje.

Potrebuje sa pýtať, **aké ovocie vychádza z našich úst?** Čo všetko - aké slová v priebehu dňa vyslovíme?

Čomu sa podobajú naše slová? Sú ako pokazené vajička, sťa nahnité paradajky, ktoré hádzeme po iných - aby sme ich zahanbili, nahnevali, potupili? **Alebo** sú ako šperky, ktorými našich blížnych ozdobíme a poctíme?

Sú slová, ktoré používame, sťa **kyjak**, ktorým iného tľčieme? **Alebo** sú ako **balzam** hojivo pôsobiaci na rany?

Sú naše slová sťa nekvalitná, **odporne presladená cukrovinka?** **Alebo** sú ako **chutné a zdravé ovocie** - bohaté na potrebné vitamíny?

Podobajú sa naše slová na **perie páva**, ktorým chválime sami seba? **Alebo** sú skôr ako **jednoduchý odev**, v ktorom sa nehráme na významnejších než sme?

Sú slová, čo vychádzajú z našich úst sťa **koláč**, ktorý - šokujúco - **obsahuje horčicovú náplň?** **Alebo** sú poctivé ako **kus celozrnného chleba?**

Každopádne naše slová ukazujú nemálo z toho, ako to vyzerá v našom srdci, čo v ňom prebýva.

Mnohé prezradia aj slová, ktoré vravíme Bohu. Ako s Ním hovoríme? Ako sa modlíme? Sú naše modlitby úprimnými vďakami srdca? **Sú naše príhovorné modlitby mostami, ktoré vedú do Božieho srdca?** Alebo sú len rozhovorom so sebou, pobožnou samomluvou?

Počúva Pán Boh od nás len bedákanie, ponosovanie sa a žalostenie? Alebo sa dokonca svojimi modlitbami pokúšame vytvoriť svätožiaru, s ktorou sa chceme pred Bohom blysnúť?

Pán Ježiš vyrozprával podobenstvo o mužovi, ktorý si práve takto počínal. Vošiel do chrámu a vo svojej modlitbe podrobne referoval Bohu, akým je zbožným človekom – nie ako hriešny publikán, ktorého videl stáť vzadu... I publikán sa modlil. Nepovedal veľa slov, no tieto odhalili jeho srdce: biedne, hriechom sužované srdce, ktoré stratilo odvahu. Srdce, ktoré v pokore prosilo: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ (L 18, 13b) Práve týchto niekoľko slov pokornej modlitby spôsobilo, že Ježiš o publikánovi povedal: „Tento odišiel do svojho domu ospravedlnený, a nie tamten.“ (L 18, 14)

Udialo sa práve to, o čom hovorí náš kázňový text: „Pre svoje slová budeš ospravedlnený a pre svoje slová budeš odsúdený. **O to ide, na tom záleží: Aby sme boli ospravedlnení na Božom súde!** Aby nám bolo

dosvedčené, že sme očistení a posvätení, že smieme vojsť do večnej blaženosti. Pán Ježiš povedal: „Hovorím vám, že z každého prázdneho slova, ktoré ľudia vyslovia, budú vydávať počet v súdny deň.“

Každé slovo vychádzajúce z našich úst, ktoré sa Pánu Bohu nepáči dosvedčuje, že **naše srdce je poznačené hriechom.** Aké je z toho východisko?

Od hriechu očistené srdce môže mať iba ten človek, ktorý nič nepredstiera, nebalamutí seba ani iných. – Človek, ktorý úprimne ľutuje a vyznáva svoje hriechy, chce sa s nimi rozísť, prosí Pána Boha o odpustenie.

Vyznanie hriechov a prosba o odpustenie sú slová, ktoré sú ovocím kajúceho a v evanjelium veriaceho srdca, ktoré Boh milostivo očistil a ospravedlnil.

Sme ospravedlnení pre obeť čistého a nevinného života Pána Ježiša Krista na kríži. Keď ju vierou prijímame, uvedomujeme si: Koniec koncov **nie sú to naše slová, ktoré nás ospravedľujú, ale Božie slová!** Splní sa, o čom vraví žalmista: „Vtedy som Ti vyznal svoj hriech a nezastrel som svoju vinu. Riekol som: Vyznám Hospodinovi svoje priestupky! **A Ty si odpustil vinu môjho hriechu**“ (Ž 32, 5) „Vezmi, Pane, život môj, posväť ma, nech som len Tvoj! Čas môj dni a hodiny, vezmi, Jezu jediný. ... Vezmi hlas, nech Teba len oslavujem deň čo deň! Do úst mojich vlož Ty sám, ako a čo vravieť mám.“ (Ev. spevník č. 648, 1. a 3.) Amen.